

2. RESTAURAREA NAȚIUNII IUDAICE

Când în timpul din urmă vor avea loc evenimentele despre care este vorba în prorocii, noi găsim poporul iarăși în țară, ca o națiune iudaică restaurată. Și prorociile „până” din Vechiul Testament și din Noul Testament au ca premisă, că poporul va fi din nou în țară după a treia mare captivitate. Așa este de exemplu cazul în Daniel 9, capitol în care noi găsim în versetul 26 pustiirea cetății Ierusalim și a Templului și potopul. Însă în versetul 27 un popor este iarăși deodată în țară (aceștia sunt „cei mulți”), care încheie un legământ cu romanii și evident practică și serviciul în Templu. În prorocii găsim deci pe de o parte pustiirea cetății și împrăștierea iudeilor printre națiuni, iar pe de altă parte în timpul din urmă, *înainte* să înceapă evenimentele finale, un popor restaurat într-o cetate restaurată. Întrebarea este, în ce fel și în ce împrejurări va avea loc această restaurare pregătitoare a națiunii iudaice. Noi putem spune și: *a avut* loc, căci noi știm, că această restaurare a avut loc în timpul actual prin înființarea statului Israel în anul 1948. Însă în acest studiu noi suntem interesați în primul rând să aflăm ce ne spune Scriptura în această privință. Deci noi nu ne vom ocupa cu cea mai mare parte din evenimentele recente, în măsura în care ele nu au fost prorocite în Biblie.

Înfrunzirea copacilor

Când trebuie să aibă loc restaurarea statului Israel, ce spune Biblia? Domnul spune: „Vedeți smochinul și toți copacii. Când înfrunzesc, voi singuri cunoașteți, văzându-i, că de acum vara este aproape. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Luca 21,29-31). „Înfrunzirea” smochinului (Israel) are loc în același timp cu înfrunzirea celorlalți copaci; retrezirea la viață a trunchiului de copac adormit Israel are loc cu o neliniște generală vehementă printre popoare: multe state noi, care secole la rând au dormitat, se trezesc din nou la viață (în mod deosebit în Orientul Apropiat), ca să joace rolul rânduit lor de prorocie: Siria, Egiptul, Filisteea (fășia Gaza, Palestiniienii), Amon, Moab (Iordania) și Edom (Arabia Saudită?) (compară cu Ieremia 12,14,15). În același timp și alți „copaci” înfrunzesc: vechiul imperiu roman începe să se trezească la viață, chiar dacă sub o altă formă, mai mult ca un legământ de popoare, așa cum a fost prorocit de proroci (Daniel, Ioan). Este forma finală a străvechiului „copac”, pe care îl găsim deja în Daniel 4 în persoana lui Nebucadnețar. Alături este „copacul” puternic Asur, marea putere a timpului din urmă din nord, care este descrisă în Ezechiel 31, și în sfârșit creștinătatea, care a început ca un grăunte de muștar, ca cea mai mică dintre toate semințele, dar care în timpul din urmă crește și devine un copac uriaș (Matei 13,31.32). Marea evoluție a tuturor acestor copaci inițiază timpul din urmă și este semnul infailibil pentru înfrunzirea smochinului: restaurarea statului iudeu.

Reîntoarcerea în stare de necredință

Cum va avea loc această restaurare? Vedem o concordanță cu situațiile de demult, când poporul a mers în țara Canaan, ca acolo să găsească o localitate de domiciliu. Psalmul 107 ne dă o privire generală a căilor lui Dumnezeu cu poporul Său cu privire la salvare și restaurare. Toate arată spre o salvare mare a celor credincioși din popor în timpul din urmă, însă acest psalm prezintă modelul tuturor căilor lui Dumnezeu. După ieșirea din Egipt avem în primul rând trecerea prin pustiu și drumul spre Canaan, care se termină în „cetatea de locuit”, aceasta

2. Restaurarea națiunii iudaice

---

este Ierusalimul, unde se va construi Templul (compară cu Exod 15, în mod deosebit versetele 13 și 17). Apoi găsim în versetul 10 reînțoarcerea din Babel, unde poporul a fost în suferință și zăvorât cu zăvoare de fier (compară cu Psalmul 137; Isaia 45,2), deoarece ei s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. După aceea începând cu versetul 17 se vorbește despre o a treia grupă: păcătoșii, la care a fost trimis Cuvântul lui Dumnezeu (Hristos), prin care ei vor fi vindecați și salvați; ei vor fi introduși în Adunare și vor jertfi Domnului jertfe de laudă. În final sunt iudeii, care merg cu vapoare pe mare. Aceștia sunt deci aceia care sunt împrăștiați printre națiuni (compară cu Isaia 17,12; Apocalipsa 17,15). După aceea ne este prezentată soarta acelor dintre ei care sunt credincioși: în necazuri mari, pricinuite lor din partea națiunilor, ei strigă către Domnul, care îi duce la odihnă și îi introduce în portul mult dorit (Palestina).

Însă de la versetul 33 se descrie pe ce drum greu vor obține ei în cele din urmă binecuvântarea în țară. Mai întâi vedem acolo starea în care Dumnezeu aduce pe celelalte țări din cauza răutății locuitorilor lor; este posibil ca aceste țări să fie țările cu mărturie creștină, a căror bunăstare va scădea. Versetele 33 și 34 se referă probabil la starea în care s-a aflat țara începând din anul 70 după Hristos și până nu demult. Pustiul se va transforma într-un iaz și pământul uscat în izvoare de apă; sub conducerea lui Dumnezeu vor veni cei înfometați ca să locuiască acolo și să întemeieze o cetate de locuit: Ierusalimul (versetul 36). Ei vor însămânța ogoare și vor sădi vii, și prin binecuvântarea lui Dumnezeu se înmulțesc. Dar se vorbește aici despre credință și salvare reală? Este o restaurare exterioară în țară, într-adevăr în binecuvântare, dar binecuvântarea este exterioară, fără o transformare totală a inimii. De aceea Dumnezeu aduce peste oamenii aceștia, care locuiesc în pace și bunăstare în țară, o frică mare, și prin aceasta mulți „săraci și sinceri” vor veni la lumină și Dumnezeu îi va apăra. Versetul 43 conține un principiu foarte important. Cu adevărat înțelept este acela care nu numai savurează binecuvântările, ci și ia seama că aceste binecuvântări sunt de la Domnul. Aceasta trebuie să dea naștere la întoarcere la Dumnezeu, și aceasta are loc în necaz, când binecuvântarea va fi din nou luată (compară cu Osea 14,9). Deci aici ne este prezentat în cuvinte puține că mai întâi este vorba de o restaurare exterioară a poporului în țară, dar și Ierusalimul este restaurat în același timp, dar fără schimbarea inimii. Abia în necaz se vor vedea credincioșii adevărați. Ei vor fi aceia care vor fi salvați. Despre aceasta vorbește psalmistul în Psalmul 119,67: „Până când n-am fost umilit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău.” Aceasta va spune credinciosul israelit în Împărăția de o mie de ani. Vom reveni mai târziu la Psalmul 107, când pe baza liniei principale prezentate vom analiza detaliat și alte locuri din Scriptură.

Deci va fi o reînțoarcere a poporului și o restaurare a națiunii, dar care va începe în necredință. Vedem aceasta și din cunoscutul text din Ezechiel 37, în care este descrisă valea oaselor uscate, o prezentare simbolică a restaurării lui Israel în timpul din urmă. Vedem clar în acest loc, că această restaurare are loc în două etape diferite: când prorocul începe să procească despre aceasta, începe prima etapă: oasele uscate se apropie unele de altele și sunt acoperite cu tendoane, carne și piele. Dar nu au încă duh. Explicația pentru aceasta este dată în versetul 12: poporul Israel iese din mormintele lui și se va reînțoarce în țara lui. Aceasta este crearea statului Israel în anul 1948, și anume o asociere de oase, fără însă să fie Duh în ele. Inimile izraeliților nu sunt încă umplute de Duhul lui Dumnezeu. Însă prorocul trebuie să procească din nou și după aceea începe a doua etapă a restaurării: Duhul vine în ei, și prin aceasta sunt treziți la viață nouă și stau pe picioare lor, așa cum spune versetul 14: Duhul lui

2. Restaurarea națiunii iudaice

Dumnezeu le va fi dat, așa că ei vor trăi și (după necaz) vor primi o locuință fixă în țara lor. Și aici găsim iarăși că aceasta va fi recunoscută ca fiind făcută de Domnul. Aceasta este restaurarea spirituală, care, așa cum vom vedea în continuare, va avea loc abia după necazul cel mare.

Un al treilea loc din Scriptură care ne arată că restaurarea națională va avea loc în necredință înaintea restaurării spirituale, îl găsim în Isaia 18. Aici prorocul vorbește despre un popor care este încă „împrăștiat și devastat”, și despre un popor „înfricoșător de la începutul lui, neam care tot așteaptă și este călcat în picioare, a cărui țară este tăiată de râuri.” Acesta este poporul Israel, împrăștiat printre națiuni, jefuit de țara și posesiunile lui, un popor înfricoșător și minunat, care așteaptă de secole restaurarea lui, după ce judecata lui Dumnezeu a trecut peste acest popor, când țara a fost pustiită. Dar iată, vine un moment când drapelul se va înălța pe munți și se va suna din trompetă. Toți locuitorii lumii vor vedea aceasta, vor auzi și vor fi uluiți. Israel va lua iarăși țara în posesiune. La aceasta îi va ajuta o țară de partea cealaltă a râurilor Etiopiei (Nil și Eufrat), deci o țară îndepărtată, în afara cercului istoric profetic obișnuit al lui Israel. După părerea mea această „țară” este Europa de vest (probabil în legătură cu America), așa cum voi încerca mai târziu să arăt.

Deci în cel fel are loc această restaurare națională? Drapelul va fi înălțat pe munți, dar aici nu spune că Dumnezeu va face aceasta. Poporul o face în propria putere. Și ce trebuie să spună Dumnezeu în această privință? El spune prorocului: „Eu voi privi liniștit din locuința Mea, ca arșița în lumina soarelui, ca aburul de rouă în căldura secerișului” (Isaia 18,4). Dumnezeu Se retrage și îi lasă pe ei să înceapă. El nu intervine, căci în acest popor întors înapoi El vede rămășița alcătuită deodată, și aceasta va avea loc „ca arșița în lumina soarelui” și „ca aburul de rouă în căldura secerișului”. Înainte ca această rămășiță să aibă parte de binecuvântare și de odihnă, înainte să aibă loc recolta, când grâul se strânge în grânar, trebuie să vină judecata peste poporul necredincios: ei vor fi tăiați și stârpiți, o pradă a păsărilor răpitoare (Apocalipsa 1,18-20: 19,15.17.18). Poporul s-a reîntors în țara lui și a întemeiat statul Israel. Cu siguranță aceasta este o împlinire minunată a prorociilor, dar aceasta are loc într-o stare de necredință, peste care trebuie să vină judecata ca să stârpească pe păcătoși și să curețe rămășița. În final va veni binecuvântarea; atunci izraeliții vor fi aduși în Sion ca un dar de jertfă – rămășița dintre cele zece seminții (Țefania 3,10; Isaia 66,20), și atunci Numele Domnului va locui din nou la locul Său, pe Muntele Sionului.

Primirea lui antihrist

Vrem acum să privim mai exact evenimentele pe care acest popor le va trăi, poporul reîntors în necredință. În privința aceasta vrem să atragem atenția de la început asupra unui lucru. Reîntoarcerea lui Israel este pentru noi creștinii o atenționare importantă, că venirea Domnului pentru Adunarea Sa este foarte aproape. Căci o serie de alte evenimente referitoare la acest popor vor avea loc în cea mai mare parte a lor, sau chiar pe deplin, după ce Adunarea a fost răpită. În orice caz ultima jumătate a săptămânii-an (vezi capitolul 3) începe după răpirea Adunării, căci noi știm că această jumătate de săptămână începe cu instaurarea urâciunii pustiirii în Templu (Daniel 9,27). Epistola a doua către Tesaloniceni capitolul 2 ne învață că aceasta va avea loc abia după marea decădere a creștinătății și descoperirea omului păcatului (a lui antihrist), și noi știm că aceste lucruri nu pot avea loc, dacă mai înainte nu a fost luat „cel ce stă în cale”, și acesta este Duhul Sfânt, care la venirea Domnului pentru ai Săi

va fi luat la cer împreună cu Adunarea (versetul 6 și 7; compară cu versetul 1). Abia după ce Duhul adevărului va fi luat, poate duhul rătăcirii să se descopere pe deplin (compară cu versetul 11; vezi 1 Ioan 4,6). Deci evenimentele cu care noi ne vom preocupa acum vor avea loc în cea mai mare parte a lor, sau în totalitate, după răpirea Adunării.

Așa cum am amintit deja, la mijlocul săptămânii omul păcatului va instaura urâciunea pustiirii (vezi în continuare) și se va descoperi în adevăratul lui caracter. Unul din evenimentele cele mai importante care trebuie să aibă loc în Israel va fi, că ei vor primi pe acest om ca conducător suprem al statului, da, ca Mesia. Domnul Isus a atenționat deja pe conducătorii păcătoși ai Ierusalimului: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi.” (Ioan 5,43) Ei au respins batjocoritor pe adevăratul Mesia, care nu a căutat propria Lui onoare, ci onoarea Aceluia care L-a trimis. Dar pe omul, care va veni în numele lui însuși, da, care va fi însuflețit de satan însuși, pe acela îl vor primi cu bucurie și îl vor onora ca Mesia. Același lucru găsim în Zaharia 11: mai întâi este prezentat adevăratul Păstor, care are milă de oile suferinde, dar care va fi lepădat și trădat de popor. După aceea este prezentat opusul Lui: păstorul nebun, pe care Dumnezeu Însuși îl pune ca judecată în țară (versetele 15-17). Acesta nu se va îngriji de oi, ci va mânca pe aceia care l-au primit, și îi va rupe; el va părăsi oile, dar după aceea se va usca și va pieri „prin suflarea gurii Lui” (2 Tesaloniceni 2,8). Ce poziție va ocupa acest om! El este nu numai falsul Mesia, expresia iudaismului decăzut, ci și întruchiparea celei mai profunde decăderi a creștinătății. Da, despre el se va spune, că el este antihrist, cel care tăgăduiește pe TATĂL ȘI PE FIUL (1 Ioan 2,22b). Această tăgăduire a celui mai sublim adevăr creștin, această legătură minunată dintre Tatăl și Fiul, Hristos, a Fiului lui Dumnezeu și a lui Dumnezeu, care a fost revelat în ființa Lui cea mai profundă ca Tată, această tăgăduire este germenul decăderii din timpul nostru și a decăderii din timpul din urmă. Aceasta este natura creștinilor cu numele din timpul din urmă, în timp ce noi găsim în 1 Ioan 2,22a semnul caracteristic al acestui „iudeu” fals: „cel care tăgăduiește că Isus este Hristosul”.

Caracterul lui antihrist

Deci anticristul este un creștin iudeu, care va decădea atât de la iudaism cât și de la creștinism. Deja numele lui arată că el este marele dușman al lui Hristos. Pe acest om iudeii îl vor face împăratul lor. În Daniel 11 găsim o descriere detaliată a lui (în versetele 36-40). Este clar că tocmai Zaharia și Daniel vorbesc detaliat despre antihrist, deoarece aceste cărți – împreună cu Apocalipsa, la care vom reveni – vorbesc despre cele patru imperii mondiale, dintre care imperiul roman este ultimul imperiu. Dacă pornim de la faptul că antihrist va fi marele prieten și aliatul prințului imperiului roman reinstaurat, atunci antihrist se potrivește foarte bine acestor cărți. Așa cum am spus, el va arăta adevăratul lui caracter abia în a doua jumătate a săptămânii-an (vezi în continuare capitolul 3), așa că noi îl vom cunoaște atunci mai bine. Aici însă, înaintea celei de-a doua jumătăți a săptămânii, trebuie să-l analizăm în caracterul care îl are până atunci.

În Noul Testament, care a fost scris în timpul noii perioade de timp în legătură cu Adunarea, găsim pe antihrist în mod deosebit în caracterul lui religios ca conducător al religiei false, chiar dacă în cartea Apocalipsa se face referire la puterea lui politică. Însă în Vechiul Testament, cartea poporului Israel, vedem clar caracterul lui politic, și anume ca împărat al lui Israel (chiar dacă acolo se fac referiri și la trăsăturile lui religioase). Am amintit deja Daniel

2. Restaurarea națiunii iudaice

11,36-40. Daniel 11 este istoria Siriei și Egiptului, văzute ca două din cele patru părți ale imperiului grec de odinioară. Până la versetul 35 prorocia s-a împlinit pe deplin, chiar dacă în ea sunt incluse unele înțelegeri simbolice pentru timpul din urmă, în mod deosebit în ultima parte. Începând cu versetul 36 ne aflăm clar în timpul din urmă, așa cum se vede din ultima parte a versetului 34 și versetul 40. Daniel scrie, așa cum am spus, despre „timpurile națiunilor”, și timpul din urmă este la el ultima etapă a acestor timpuri, deci scurt înainte de revenirea lui Hristos (vezi capitolul 8,17.19.26; 12,4.6.9.13). În afară de aceasta găsim aici două cuvinte cheie, care se referă în mod deosebit la timpul din urmă, și anume „timpul mâniei” (Daniel 8,19; Isaia 10,25) și „hotărât” (Daniel 9,26.27; Isaia 10,22.23; 28,22). În această secțiune se scrie despre „împăratul”, și este clar, că acesta nu poate fi împăratul nordului sau sudului, căci aceștia nu sunt niciunde numiți în acest capitol numai cu cuvântul „împăratul”, fără vreo adăugare. În afară de ceasta Daniel 11,40 spune că atât împăratul nordului cât și împăratul sudului vor face război cu „împăratul”. Deci acest împărat nu poate fi altul decât împăratul lui Israel din timpul din urmă; și în alte locuri el este denumit cu acest nume misterios „împăratul” (Isaia 30,33; 57,9, în mod deosebit în Ieremia 4,9). Că el realmente nu poate fi altcineva decât împăratul lui Israel se vede și din însușirile lui: a) „hotărât” în prorocii se referă totdeauna la Israel, în mod deosebit la Ierusalim, b) el nu va ține seama de „dorința femeilor”; aceasta se poate referi numai la Mesia, a cărui mamă dorea să fie orice femeie iudaică; aceasta arată iarăși caracterul lui „anticreștin”; c) el pune domnitori peste „mulți”, aceștia sunt în Daniel fără excepție mulțimea poporului iudeu (capitolul 9,27; 11,33.39; 12,3); d) el va împărți „țara” ca răsplată; ce este această „țară” aflăm dacă căutăm același cuvânt ebraic în Exod 20,12; Deuteronom 4,1; Ezechiel 7,2 și alte locuri.

Acest împărat al lui Israel din timpul din urmă este anticristul. Aceasta se vede din multe locuri. În primul rând se vede din Noul Testament, că antihrist se va așeza în Templul din Ierusalim (2 Tesaloniceni 2,4). În continuare găsim în Daniel 11 următoarele însușiri ale lui antihrist: el acționează după părerea lui proprie; el este cel care vine în numele lui propriu (Ioan 5,43). El se înalță peste tot ce este vrednic de Dumnezeu; și aceasta o găsim în 2 Tesaloniceni 2,4. El desconsideră pe Mesia (versetul 37); el tăgăduiește că Isus este Hristosul (1 Ioan 2,22). El cinstește pe dumnezeul fortărețelor (conform multor comentatori acesta este dumnezeul principal al romanilor; versetul 38); după părerea mea aceasta este ceea ce găsim în Apocalipsa 13,12-16: el îi face pe oameni să se închine chipului căpeteniei imperiului roman. El va păși cu ajutorul dumnezeului străin (versetul 39); aceasta este ce spune Apocalipsa 13,12: el se folosește de toată puterea primei fiare. Cine recunoaște dumnezeul străin capătă cinste, pe acesta el îl face domnitor și îi dă un domeniu; așa spune Apocalipsa 13,16.17, că el dă drepturi de comerț celor care se închină chipului. Pe neașteptate am ajuns prin aceasta în a doua jumătate a săptămânii-an; dar aceasta este inevitabil, dacă se vrea să se cunoască anticristul. Înainte de acest timp, în care el încă nu a introdus serviciul religios al urâciunii, el se va comporta ca un adevărat iudeu. Iudeii îl vor primi plini de entuziasm, deoarece el este figura puternică de care ei tocmai au nevoie. Ca și astăzi, și atunci va fi amenințarea permanentă din partea popoarelor învecinate, și tocmai de aceea ei acceptă pe omul care a făcut acest bloc al puterii romane uriașe să fie aliatul lor. Cu toate că el va fi un creștin (chiar dacă desigur numai cu numele) și probabil va sta mai mult în Roma decât în Ierusalim (vezi în continuare), el este totuși un iudeu, care are în vedere binele poporului său; cel puțin așa pare în afară. Nu este el omul care îi va apăra de pericolul care amenință? Două locuri din Scriptură aruncă lumină pe faptele spuse aici.

Legământul cu moartea și cu locuința morților (Șeol)

În Isaia capitolele 55-57 găsim vestirea mântuirii la toți credincioșii de pe pământ, aceasta înseamnă, mântuirea din timpul Împărăției păcii, dar totodată anunțarea judecării pentru toți dușmanii lui Dumnezeu. Iudeii credincioși vor moșteni „țara” și vor posedea Sionul, dar cei păcătoși vor fi spulberați (Isaia 57,13). Când Domnul enumeră păcatele lor, El spune: „Și te-ai dus la împărat cu untdelemn, ți-ai înmulțit miresmele, ți-ai trimis solii departe și te-ai plecat până la Locuința Morților. Te-ai oboșit de mulțimea căilor și n-ai zis: ‚Zadarnic!’ Tot mai găsești putere în mâna ta: de aceea nu te doboară întristarea. Și de cine te sfiai, de cine te temeai, de ai mințit, de nu ți-ai adus aminte și nu ți-a păsat de Mine? Și Eu tac, și încă de mult timp: de aceea nu te temi tu de Mine.” (Isaia 57,9-11) Explicație minunată! Aici vorbește Dumnezeu despre timpul când El a stat liniștit și a privit la faptele poporului necredincios. Am văzut deja în Isaia 18 cum poporul s-a întors în țară în stare de necredință și a ridicat drapelul peste munți, în timp ce Dumnezeu a stat liniștit. În această secțiune de aici vedem ce va face poporul. Ei sunt îngrijorați și se tem de dușmanii lor din jur, dar nu se gândesc să ceară ajutor de la Dumnezeu (versetul 11). Nu, mai bine își pun încrederea în oameni. Ca să se apere fac două alianțe: în primul rând ei vin cu untdelemn la „împăratul”, aceasta înseamnă că ei ung pe antihrist ca împărat și îl recunosc ca Mesia (aceasta înseamnă: unsul); ei îl onorează cu un belșug de miresme. Dar ei mai încheie și o a doua alianță: ei trimit mesageri într-o țară îndepărtată și după lunga lor călătorie găsesc putere nouă, prin aceea că ei încheie o alianță josnică cu Șeolul (locuința morților). Ce înseamnă aceasta? Nu este aceasta alianța cu cel care are puterea morții (Evrei ,14), acesta este diavolul, balaurul cel vechi, care se va revela pe pământ în statura imperiului roman (Apocalipsa 12,3; compară cu capitolul 13,1)? Această „țară îndepărtată” (compară cu Isaia 18,1) va deveni aliatul lui Israel, așa cum noi vedem în timpul nostru încercările de apropiere între Israel și Europa. Deci Israel încheie o alianță cu anticristul și una cu căpetenia statului roman; acestea două sunt foarte strâns legate între ele, așa cum deja am văzut și vom mai vedea (compară cu Apocalipsa 13,11.12; 16,13; 19,20). Și antihrist va fi o unealtă a lui satan, căci el va vorbi ca un balaur (Apocalipsa 13,11).

În aceste două alianțe va fi inclus în mod deosebit Ierusalimul, tema studiului nostru. Antihrist se va așeza în Templul din Ierusalim (2 Tesaloniceni 2,4). Foarte clar vorbește despre aceasta o altă secțiune a cărții Isaia, și anume capitolul 28, unde citim începând cu versetul 14: „De aceea ascultați cuvântul Domnului, batjocoritorilor, care stăpâniți peste poporul acesta din Ierusalim! Pentru că ziceți: ‚Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o alianță cu Locuința Morților: când va trece, biciul copleșitor nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna! ...” și așa mai departe. Și aici vedem din nou exact aceleași elemente: ei se tem de biciul copleșitor, care va năvăli în țară, așa cum presupun conducătorii Ierusalimului, însă ei speră ca Ierusalimul să rămână cruțat de acest bici (care este, așa cum vom vedea mai târziu, asirianul), și anume de aceea, pentru că ei au încheiat două alianțe, care să-i apere de acest bici, și anume cu moartea (aceasta este cu antihrist, care, ca și balaurul, vorbește despre prințul morții) și o alianță cu Șeolul (acesta este locul unde moartea își exercită puterea, domeniul morții; aceasta este împărăția romană, cu care balaurul se va identifica, după cum am văzut, și unde antihrist va exercita puterea primei fiare; Apocalipsa 13,12).

Informații suplimentare despre această alianță cu căpetenia statului roman găsim în versetele deja numite din Daniel 9, versetele 26 și 27. În versetul 26 am citit că poporul roman

2. Restaurarea națiunii iudaice

---

a pustiit cetatea sfântă și Templul (în anul 70 după Hristos). Acest același popor roman, conform acestui verset, va avea un prinț, care atunci încă nu era, dar care va veni deodată. Și acum, în versetul 27, el este prezent. Evident și poporul s-a reîntors iarăși în țară (în ce formă, aceasta am văzut-o în alte locuri), și el are evident iarăși un Templu, cel puțin se aduc jertfe de tăiere și de mâncare. După aceea stă aici că prințul roman va încheia o alianță cu *mulți* (aceștia sunt totdeauna mulțimea poporului iudeu necredincios), și anume pentru o perioadă de șapte ani. Aceasta este săptămâna șaptezeci și ultima săptămână-an a lui Daniel, care va veni peste țară și peste cetatea sfântă, ca să înceteze fărădelegea, să pună capăt păcatelor și să introducă dreptatea veacurilor (versetul 24). Restul versetului acesta arată clar că acești șapte ani se împart în două perioade de trei ani și jumătate. În mod deosebit ultimii trei ani și jumătate constituie o temă foarte importantă a prorociilor. Această perioadă este denumită diferit: 1) ca „un timp, timpuri și o jumătate de timp” (Daniel 7,25; 12,7; Apocalipsa 12,14). Daniel 7 este scris în limba aramaică și o comparație cu capitolul 4 versetul 16 devine clar, că cuvântul aramaic pentru „timp” înseamnă și „an”. În capitolul 12,7 este în limba ebraică, și acolo este același cuvânt ca de exemplu în Levitic 23,2, care înseamnă un „anumit timp”, perioada dintre două sărbători anuale, deci este un an. Expresia „un timp, timpuri și o jumătate de timp” înseamnă deci trei ani și jumătate. În continuare noi găsim patruzeci și două de luni (Apocalipsa 11,3; 12,6). Compară și cu Daniel 12,11.12, unde este vorba de evenimentele care vor avea loc la treizeci respectiv la șaptezeci și cinci de zile după săptămâna șaptezeci.

Colaboratorii ai asirienilor

Momentan ne limităm încă la prima jumătate a săptămânii-an și la întâmplările care vor avea loc în acest timp, cu toate că Scriptura nu vorbește așa de detaliat despre aceasta, așa cum o face despre a doua jumătate de „săptămână”. Am găsit până acum, că din cauza fricii de o invazie a asirianului, a împăratului nordului, conducătorii Ierusalimului vor încheia o alianță cu antihrist și căpetenia statului roman. În rest sunt indicii în Scriptură, că este posibil ca acest împărat al nordului să încerce să alcătuiască o partidă în mijlocul poporului iudeu, ca prin aceasta să ușureze invazia. Vor fi deci un fel de „colaboratori”, care vor pactiza cu puterea dușmană, niște adepti în poporul iudeu, care să ajute să i se dea țara în mâini. Unele indicii, pe care le-am găsit în această privință, le vom cita aici.

În Daniel 8 avem viziunea cu berbecul și cu țapul, o prezentare a istoriei imperiului medo-persan și a imperiului greco-macedonean; din acest ultim imperiu vor rezulta patru imperii mai mici, și dintr-unul din acestea se ridică un împărat mic, despre care știm (din descriere), că a fost Antiochus Epiphanes, un împărat din nord (Siria). Dar versetele 17, 19 și 26 ne învață clar că această viziune are nu numai o împlinire istorică, ci va avea și o împlinire importantă în timpul din urmă, în timpul mâniei (compară Daniel 11,36 și Isaia 10,25). De aceea importanța acestei viziuni începând cu versetul 20 este mai mare decât viziunea însăși (așa cum noi găsim deseori în Scriptură). Aici este deci vorba simbolic despre împăratul nordului în timpul din urmă, așa cum noi îl găsim prezentat detaliat în capitolul 11. Despre acest împărat sunt scrise următoarele (Daniel 8,23-25): „La sfârșitul stăpânirii lui (și anume a celor patru împărății), când răzvrățiții vor fi umplut măsura, se va ridica un împărat cu fața arogantă și cunoscător al enigmelor. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va prospera, va acționa, va distruge pe cei puternici și chiar pe poporul

sfinților. Prin inteligența lui va face să prospere înșelăciunea în mâna lui; se va înălța în inima lui; și prin prosperitatea lui va strica pe mulți ...” și așa mai departe. Deci acest bărbat va fi prezentat ca fiind un intelectual inteligent, care are pricepere în lucrurile tainice, care acționează uimitor, dar care va fi și o sursă de stricăciune pentru poporul sfinților (Israel). El nu numai va invade țara – aceasta are loc abia către sfârșitul ultimei săptămână-an -, ci prin pricepere și înșelăciune va provoca stricăciune. Fără îndoială prin vorbirea lui șireată va ști să înșele pe mulți. Fără ca ei să observe: „pe neobservate” (textual: „în liniște sigură”). Conducătorii din Ierusalim vor recunoaște intențiile lui și spre protecția lor vor face alianță cu „moartea și cu Șeolul”, dar mulți din popor nu vor întrevădea șireteniile asirianului. Spaima lor va fi cu atât mai mare, când el va invade deodată țara și va face ravagii printre ei. Atunci ei vor striga desperați: „Iată, vitejii plâng afară; solii păcii plâng cu amar. Drumurile sunt pustii; nimeni nu mai umblă pe drumuri. Asur a rupt legământul, a disprețuit cetățile, nu s-a uitat la nimeni (adică, nu a ținut seama de nimeni)” (Isaia 33,7.8) Iudeii vor avea parte de această dezamăgire mare, atunci când „pustiitorul” va năvăli în țară (Isaia 33,1). Pustiitorul este în prorocii un nume foarte des întâlnit pentru asirian, împăratul nordului (vezi printre altele Isaia 28,2; Ieremia 6,22.26; Daniel 9,27). Când asirianul va năvăli în țară, iudeii vor vedea că alianța lui a fost numai aparentă și înșelăciune bine chibzuită. Și desigur el este inteligent; în Daniel 11 vedem mult mai bine cât de inteligent își face el lucrările. Începând cu versetul 35 ne aflăm foarte clar în timpul din urmă, dar și versetele anterioare se referă la împlinirea istorică și vor avea împlinirea lor deplină în viitor, ca de fapt întreg capitolul. Citim apoi în versetul 32: „Va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul. Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeu lor vor rămâne tari și vor acționa.” În versetul 30 citim în ce constă această alianță: împăratul nordului „mânios împotriva legământului sfânt ... își va îndrepta atenția spre cei care vor părăsi legământul sfânt.” Aceasta înseamnă că el este dușmanul acestui legământ, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu poporul Său, și este dușmanul aceluia care țin cu tărie la acest legământ. El își va îndrepta interesele spre aceia care părăsesc acest legământ, da, acționează în chip păcătos față de acest legământ. El va încerca prin lingușiri să înșele și să-i aducă la decăderea totală de la Dumnezeu cel viu. În privința aceasta citim în Naum 1,11 despre Asur: „Din tine a ieșit cel care urzea rele împotriva Domnului, *cel care făcea planuri rele.*”

Obținem astfel următorul tablou: o mare parte a celor două seminții (iudeii) se va întoarce în necredință în țara Palestina, unde se va instaura statul Israel. Ei vor fi însă strâmtorați de vecinii lor și de aceea fac alianță cu antihristul, un om decăzut atât de la iudaism cât și de la creștinism, și cu căpetenia imperiului roman reinstaurat. Aceasta o vor face în mod deosebit căpeteniile Ierusalimului. Însă vecinul lor cel mai puternic, împăratul nordului (Siria, probabil în legătură cu Turcia și/sau Irak) va exercita în mod rafinat influența lui distrugătoare în popor și va câștiga mulți de partea lui, care vor crede că el este aliatul lor. Când însă el va invade țara, ei vor fi tot așa de groaznic tratați ca și restul iudeilor. Un exemplu despre acest mod de procedare josnic îl găsim cu câteva secole mai înainte la un alt asirian, care a făcut același lucru (2 Împărați 18,14-17): și anume este vorba de împăratul asirian Sanherib, care a pretextat că Ezechia ar putea să fie cruțat de alte cuceriri, dacă va plăti un tribut mare. Când Ezechia a dat efectiv acest tribut și chiar numeroase comori din Templu, Sanherib și-a călcat cuvântul și a pornit împotriva Ierusalimului.